

Ady Endre

Divina Comoedia¹

Uram! Színházad rég felépítéd,
Immár látott az sok, sok ezred évet,
De darabod nem újult semmiképp,
A neve egy, a célja egy: az élet.
Rossz a darab, bocsáss meg, óh, uram!
A díszlet régi, színtelen, kopott,
A morál: jaj a jóknak, nagyoknak,
A hitványak csupán a boldogok.

Uram! Mi játsszuk híven szerepünket,
Sírunk, nyomorgunk, mert így rendeléd el,
Tűrjük, hogy kifütyölnek bennünket,
Pedig mi játszánk lelkesedve, hévvel,
De már a játék elég volt... elég...
A szívnek egyszer meg kell nyílnia:
Darabod hitvány, nem hozzád méltó,
Lelket mészárló, rossz comoedia!...

1899

¹ Da: ENDRE ADY, *Ady Endre összes költeményei*, II, Budapest, Szépirodalmi könyvkiadó, 1980, p. 282.

Endre Ady

Divina Comoedia

La recita tua da tempo, Signore,
Da mille e mill'anni hai costruita,
Ma l'opera tua mai si rinnova,
Uno il nome, uno il fine: la vita.
È vile, Signore, oh perdonami!
Scena antica, lisa, sbiadita,
Morale: ahimé, per buoni e grandi,
Felici soltanto gli abietti.

Nel nostro ruolo fedelmente, Signore,
Piangiamo, stentiamo, 'si che ci ha dittati,
Tolleriamo ci fischino mentre
Recitiamo, infervorati, con impeto,
Ma ora basta recita... basta...
Che il cuore una volta per tutte si apra:
L'opera è abietta, di te indegna,
Boia d'anime, vile comoedia!...

Trad. di Maria Isabella Rinaldi